

pagteren hæfter for de Bøder, der ere paa-
lagte deres undergivne.

Endelig har man her indsat samme Af-
soningsskala som i Ølloven fastsat. I Mangel
af en saadan Bestemmelse kommer ellers Af-
soningsreglerne i Loven af 16. Februar 1866
om Afsoningen af Bøder uden for kriminelle
Sager til Anvendelse, hvilken Lov — paa
Grund af de deri fastsatte smaa Afsonings-
beløb pr. Dag — i liden Grad passer ind
i nærværende Lovforslags høje Bødebestem-
melser.

Til § 35.

Bestemmelsen svarer til § 49 i Loven
af 1887, kun at man — i Lighed
med, hvad er fastsat i Øllovens § 20 —
har tilføjet en Bestemmelse om, at Told-
bestyrelsen, naar Overtrædelsen skønnes at
være begaaet uden Hensigt at besvige
Statskassen, og Omstændighederne i øvrigt
tale derfor, kan ned sætte eller eftergive
Bøden.

Til § 37.

Bestemmelsen svarer til § 21 i Ølloven
og er formentlig ikke mindre paakrævet
her.

Til § 38.

Ligesom i Ølloven, se § 22, har man
gjort det til Hovedregel, at de ikendte Bøder
tilfalde Statskassen, dog at indtil Halvdelen
kan tillægges vedkommende Tjenestemand,
der har opdaget Forseelsen. Ifølge § 50
i Loven af 1887 har det Toldopsyn, som
har opdaget Forseelsen, nu Krav paa hele
Bøden, hvad man ikke finder, at Rimelig-
hed taler for.

Til § 39.

For at sikre, at de Afgiftsforhøjelser,
nærværende Lovforslag indeholder, komme
til at virke straks og ikke gøres foreløbig
illusoriske derved, at Spiritusfabrikkerne,
Destillationsanstalterne og de handlende
inden Lovens Ikrafttræden henholdsvis
producere og indkøbe saa store Partier
Spiritus, at Forbruget for lange Tider
dækkes, har man ment det nødvendigt i
Lighed med, hvad der skete ved Afgifts-
forhøjelsen i 1908, at efterbeskatte de paa
Lagrene ved Lovens Ikrafttræden beroende
Beholdninger af Spiritus.

Medens den forrige Efterbeskatning
ramte ikke blot Producenter og For-
handlere, men ogsaa private, for begges
Vedkommende dog kun, hvis de laa inde
med Beholdninger paa mere end 20 Liter
Spiritus af 100 pCt. Styrke, har man denne
Gang rettet Efterbeskatningen alene mod

Producenter og Forhandlere, saasom Spi-
ritusfabrikker, Destillatører, Vinhandlere,
Restauratører, Detailhandlere o. s. v., men
har til Gengæld ophævet den nævnte
Skattefrihedsgrænse, der under de saaledes
ændrede Forhold formentlig vilde være
irrational.

Naar man har ment at kunne se bort
fra de Private tilhørende, ikke til Salg
bestemte Spiritusbeholdninger, er det dels,
fordi den forrige Efterbeskatning for
de private Vedkommende kun gav et
ganske forsvindende Udbytte — bl. a.
af den nærliggende Grund, at en blot
nogenlunde effektiv Kontrol paa dette
Omraade er ganske udelukket — dels
fordi Efterbeskatning principielt synes
ubillig overfor de private, der jo ikke i
Lighed med Fabrikkerne og de nærings-
drivende kunne skaffe sig Dækning (gen-
nem Prisforhøjelse) for den paalagte Afgift.

Paragraffen paalægger altsaa kun
dem, der drive Handel med Spiritus,
være sig ved Salg ud af Huset eller
ved Udsænkning paa Stedet, at betale
Afgiften. De brugte Udtryk ramme for-
mentlig alle de Kategorier af handlende,
der efter Forholdets Natur bør være Ef-
terbeskatning underkastede. Som praktisk
Vejledning har man indføjet en ret udførlig
Række af Eksempler paa handlende, hvis
Beholdninger ere afgiftspligtige. Særlig
nævnte som efterbeskatningspligtige ere
endvidere Klub- eller Foreningsværter samt
Forbrugsforeninger, der formentlig, uanset
om deres Virksomhed er egentlig Nærings-
drift eller ikke, efter Forholdets Natur alle
bør rammes af Efterbeskatningen. Endelig
er specielt nævnt Spiritusfabrikker og De-
stillationsanstalter.

Paragraffens Udtryk „Spiritus“ omfat-
ter — ligesom i Loven af 1908 — natur-
ligvis ikke blot ren Spiritus, men over-
hovedet alle Spirituosa, saasom Rom,
Cognak, Whisky, Arrak, Genever, Bitter,
Likører, Punschestrakter, svensk Banko
m. v.

Da det er naturligt og rimeligt, at
Afgiften paahviler den, der er Ejer af en
Spiritusbeholdning, og ikke den, der tilfæl-
dig ved Lovens Ikrafttræden har den i sin
Besiddelse, har man i Modsætning til den
tidligere Lov udtrykkelig præciseret, at det
er Ejerforholdet, det kommer an paa, men
det er da ogsaa en Selvfølge, at de paagæl-
dende maa angive (§ 40) og betale Af-
gift for alle dem tilhørende Beholdninger,
uanset om disse paa Lovens Ikrafttrædel-
sesdag ere i deres egen eller andres Be-
siddelse.]]